

บทที่ 4

จุดกำเนิดของวัฒนธรรมดนตรีฮิปฮอปในสหรัฐอเมริกา

"Rap is something we do. Hip Hop is something we live."

KR-One

วัฒนธรรมฮิปฮอปเป็นผลพวงจากยุคหลังสิทธิมนุษยชนในอเมริกา รูปแบบต่างๆของวัฒนธรรมฮิปฮอปได้ถูกฟิวท์และเติบโตมาจากกลุ่มวัยรุ่นเชื้อสายแอฟริกัน - อเมริกัน, คาริบเบียน - อเมริกัน และลาติน - อเมริกัน ในนิวยอร์ก ณ ช่วงทศวรรษ 70 โดยนิยมแสดงออกผ่านดนตรี, การเต้นรำ, ภาพวาด, แฟชั่น, ภาพยนตร์, อาชญากรรม ฯลฯ โดยเป็นลักษณะของสังคมศิลปะยุคหลังสมัยใหม่ที่มีการหยิบยืมวัฒนธรรมที่มีมาในอดีตอย่าง ภาพยนตร์แนวกังฟู, กายกรรม, ภาพยนตร์ตลก, ดนตรีแนวฟังก์ในยุทศวรรษ 70 และสิ่งอื่นๆที่น่ากลับมามีผลรวมเป็นองค์ประกอบใหม่ในช่วงเวลาใหม่ (Nelson George, 1999)

Nelson George (1999) กล่าวว่า สุนทรียะในแบบ "ฮิปฮอป" ที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้น ได้รับการเผยแพร่ไปทั่วโลกในช่วงสามทศวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่ยี่สิบ นั้นมีความหมายลึกซึ้งมากกว่าเรื่องของอุตสาหกรรมดนตรีทั่วไป หากแต่เป็นเรื่องของการเข้าสู่พื้นที่ทางสังคมของวัฒนธรรมวัยรุ่นผิวดำที่ปรากฏในสื่อลามกอนาจารในช่วงทศวรรษ 80-90 ที่พบว่าวัยรุ่นผิวดำเป็นทั้งผู้สร้างสรรค์และเป็นทั้งผู้บริโภคที่สำคัญ โดยสังเกตจากโฆษณา, สื่อสิ่งพิมพ์, MTV, บริษัทแฟชั่น, บริษัทเครื่องสำอางเปียร์ น้้ำอัดลม และการรวบรวมของสื่อ เช่น ค่ายเพลง Time-Warner ที่ได้รวมเอาแนวดนตรีฮิปฮอปเพื่อสร้างความสำเร็จในการเจาะตลาดกลุ่มวัยรุ่นผิวดำ และการตลาดกลุ่มวัยรุ่นทั้งหมด เพื่อเป็นการขยายทางด้านการตลาดตามแนวคิดเรื่องครอสโอเวอร์ (Cross over) * ในยุค 70 ซึ่งถือเป็นผลพวงจากความสำเร็จในยุค 60 ของค่ายเพลงโมทาวน์ วัฒนธรรมฮิปฮอปจึงมีความเกี่ยวข้องกับการตลาดที่ซับซ้อนและขยายตัวมากกว่าความสำเร็จของแนวดนตรี

* crossover หมายถึง แผ่นเสียง หรือ ศิลปินในแนวเพลงย่อย ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงในระดับความนิยมของกลุ่มผู้ฟังเพลงกระแสหลัก โดยคำว่า crossover นิยมใช้กับดนตรีคนผิวดำ (black music) ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงในชาร์ตเพลงกระแสหลัก

โซล (Soul)* ในยุคทศวรรษ 60 ที่อาจเรียกได้ว่าเป็นการตลาดของวัยรุ่นในหลังยุคโซล (Post soul)

วัยรุ่นแอฟริกัน-อเมริกันในหลังยุคโซลได้เติบโตขึ้นในบริบทช่วงสงครามเวียดนาม โดยเติบโตมากับสภาพแวดล้อมต่างๆ ตั้งแต่การมีครอบครัวที่ผู้เป็นพ่อได้กลับมาจากสงครามพร้อมกับประสบการณ์เลวร้าย, ปัญหายาเสพติด, สังคมคนผิวดำชนชั้นกลางและชนชั้นล่างมีการขยายตัว, อุดมการณ์ทุนนิยม, เครื่องเล่นเกมอาตาริ, เกมบอยนินเทนโด, ปัญหาโรคเอดส์, ความภูมิใจในเชื้อสายแอฟริกันที่มีมัลคอล์ม เอกซ์เป็นฮีโร่ในภาพยนตร์, การได้เห็นเนลสัน แมนเดลาพ้นโทษ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นทั้งสัญลักษณ์ทางการเมืองและเป็นทั้งเครื่องมือทางการตลาดชั้นดี และแม้บางคนจะมองว่าเป็นยุคที่คนผิวดำรู้สึกโหยหาอดีต (Nostalgia) แต่อย่างไรก็ตามแล้วปัญหาและความรู้สึกเหล่านี้ก็ยังคงถูกสื่อสารและแสดงออกผ่านทางดนตรี

โดยก่อนที่จะเข้าสู่เนื้อหาเรื่องจุดกำเนิดของวัฒนธรรมฮิปฮอปนั้น จะพบว่าลักษณะของแนวดนตรีต่างๆที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผ่านมาก่อนเข้าสู่การเกิดวัฒนธรรมฮิปฮอปและแนวดนตรีแร็ปเกิดขึ้นนั้นมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 1 คุณลักษณะแนวเพลงในยุคทศวรรษต่างๆ (อ้างอิงจาก Marcel Danesi, 2002)

ประเภทแนวเพลง	คุณลักษณะ
ร็อคยุคทอง (ทศวรรษที่ 1950)	ย้ายวน, ต่อต้าน ขบถ, โรแมนติก
คลาสสิก ร็อค (ทศวรรษที่ 1960- ต้นทศวรรษ 70)	ต่อต้าน ขบถ, ต่อต้านอำนาจ อิทธิพล, สนใจในประเด็นทางสังคม, รักการเปลี่ยนแปลง, เน้นปัจเจกบุคคล, มีความรักอันเสรี
ดิสโก้ (กลางทศวรรษ 70)	จิตวิญญาณบริสุทธิ์, เฉิดฉาย, เย้ายวน, มีความโก้เก๋
ฟังก์ (กลางทศวรรษ 70)	ต่อต้านสังคม, ประพฤติตนขัดแย้งกับค่านิยม, อึกทึกครึกโครม, เซ็กซี่, ประหลาด, แข็งกร้าว
ฮิปฮอป (กลางทศวรรษ 80 – ทศวรรษ 2000)	ภูมิปัญญาข้างถนน, เน้นเอกลักษณ์เฉพาะตน, ความเป็นพี่น้องกันในหมู่ชาวฮิปฮอป

* คนตรีโซล เป็นรูปแบบของดนตรีกลุ่มแอฟริกัน-อเมริกันในช่วงทศวรรษ 60-70 ที่เป็นการผสมการร้องแบบกอสเปล เข้ากับจังหวะฟังก์ โดยมีศิลปินที่โดดเด่นในแนวดนตรีโซลได้แก่ James Brown

4.1 จุดกำเนิดของวัฒนธรรมฮิปฮอป

ภาพที่ 1 พื้นที่ 5 เขตของเมืองนิวยอร์ก ซิตี้ (NYC)

คำว่า "ฮิปฮอป" (Hip hop) ในหนังสือ "Last Night a DJ Save my Life" ได้อธิบายถึงที่มาของชื่อวัฒนธรรมวัยรุ่นนี้ว่ามาจากประโยคที่มักกล่าวในงานปาร์ตี้ของกลุ่มวัยรุ่นแอฟริกัน-อเมริกันที่ว่า "To the hip, the hop, the hibby-hibby, dibby-dibby, hip-hip-hop, and you don't stop" และเมื่อมีการอธิบายบอกถึงรูปแบบของงานปาร์ตี้หลายคนก็จะพูดว่า "Yo ,it was one of them hibbedy hop...you know, that hibbedy hop" ที่ทำให้คำพูดที่ติดปากนี้ได้กลายมาเป็นชื่อเรียกของวัฒนธรรมวัยรุ่นดังกล่าว

และที่มาของคำว่า "ฮิปฮอป" นั้นบางคนได้ยกเครดิตให้กับ "Lovebug Starski" ที่ถือเป็นดีเจคนแรกๆที่พูดประโยคที่ว่า "When you get in there, you're gonna be going "hip hop the hip hop, hi hip hi, and you don't stop" เมื่อเขาจะเริ่มเปิดการแสดงในแบบฮิปฮอปในคลับ ทำให้หลายคนจดจำและให้เครดิตกับดีเจผู้นี้

อย่างไรก็ตามแม้ว่าที่มาของคำว่า "ฮิปฮอป" จะยังคงคลุมเครือไม่ชัดเจนในเรื่องของที่มา แต่สิ่งที่สามารถระบุได้อย่างแน่ชัดก็คือ คำว่า "ฮิปฮอป" นั้นได้ถูกเรียกใช้ภายในเขตพื้นที่บรองซ์ มลรัฐนิวยอร์กมาตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษ 70 โดยความหมายของการใช้คำว่า "ฮิปฮอป" คือ รูปแบบทางวัฒนธรรมของกลุ่มวัยรุ่นแอฟริกัน-อเมริกันแบบหนึ่ง ที่นิยมแสดงออกผ่านกิจกรรม

การจัดปาร์ตี้สังสรรค์ทั่วเขตบรองซ์ โดยจะมีการจัดตามสวนสาธารณะ ในโรงเรียน หรือในคลับ ที่สามารถดึงดูดฝูงชนให้มาเข้าร่วมจากเสียงเพลงจากดีเจ, การแร็ปโดยเอ็มซี การเต้นเบรคแดนซ์ ที่สร้างความตื่นเต้นเร้าใจให้กับผู้ที่ได้พบเห็น ทำให้ลักษณะเด่นของการประชันขันแข่งที่ถูกจัดขึ้นในงานปาร์ตี้เหล่านั้นสามารถสร้างความตื่นตัวได้ตลอดเวลา

ในการเกิดขึ้นของวัฒนธรรมฮิปฮอปมาจากความพยายามในการปรับตัวให้เข้ากับระบบเศรษฐกิจและเงื่อนไขทางเทคโนโลยีแบบใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงในชุมชนเมือง (Urban) ที่ก่อให้เกิดรูปแบบใหม่ทางเชื้อชาติ ชนชั้น และการกดขี่ด้านเพศภาวะ ของชุมชนเมืองในสหรัฐอเมริกา ที่ประกอบด้วย กิจกรรมในที่สาธารณะ, ภาษา, ดนตรี และสไตล์แบบใหม่ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของวัฒนธรรมดนตรี, ธรรมเนียมการพูด, ศิลปะ และการเดินร่า ของกลุ่มแอฟริกัน-อเมริกัน กับ แอฟริกัน-คาริบเบียน

สำหรับปัจจัยที่ผลักดันให้ดนตรีแร็ปได้ก่อตัวและแพร่ขยายออกไปนั้นมาจากสาเหตุที่ดนตรีแร็ปเป็นลักษณะของบทกวี และรูปแบบของการต่อต้านที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพียงอย่างเดียวตั้งแต่ยุคทศวรรษ 70 เป็นต้นมาและเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเคลื่อนที่ไปของวัฒนธรรมฮิปฮอปมากที่สุด และการที่ดนตรีแร็ปนั้นได้รับการยอมรับให้เป็นดนตรีอีกชนิดหนึ่งที่มีลักษณะเด่นของการใช้เทคโนโลยีในทางดนตรี ทำให้เป็นต้นตอของวิวัฒนาการของวัฒนธรรมฮิปฮอป

สภาวะยุคหลังอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นต่อเมืองใหญ่ๆ ศูนย์กลางต่างๆ ของอเมริกาเป็นผลมาจากการแปรเปลี่ยนสภาพของเมืองไปสู่รูปแบบของเมืองมหานคร (Urban metropolis) การเกิดขึ้นของเครือข่ายโทรคมนาคมข้ามชาติ การแข่งขันทางเศรษฐกิจระดับโลก การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี รูปแบบของการแบ่งสายการผลิตแบบใหม่ อำนาจที่เพิ่มขึ้นทางด้านการเงิน และการอพยพของแรงงานจากโลกที่สาม ปัจจัยดังกล่าวได้เป็นสาเหตุของการก่อตัวของเศรษฐกิจและสังคมเมืองใหญ่ของอเมริกา สภาพของความเป็นเมืองนี้ได้มีผลต่อการปรับเปลี่ยนโครงสร้างรูปแบบของงาน ความแตกต่างในทางเชื้อชาติและสถานะทางสังคมที่ส่งผลให้เกิดความกดดันต่อสังคมรากหญ้าลักษณะของการสื่อสาร และการขับเคลื่อนทางสังคม

ในช่วงทศวรรษ 70 เมืองใหญ่ในสหรัฐอเมริกาค่อยๆสูญเสียนโยบายในด้านสวัสดิการทางสังคม กลุ่มนักธุรกิจและนักลงทุนค่อยๆเปลี่ยนจากสภาพโรงงานอุตสาหกรรม เป็นการลงทุนในด้านที่อยู่อาศัยที่มีระดับ ในการสร้างบ้านเมืองที่หรูหราอยู่อาศัย ไปจนถึงการปรับเปลี่ยนเมืองเพื่อ

เป็นย่านธุรกิจและสถานที่ท่องเที่ยว ดังนั้นในเวลาต่อมาในยุคทศวรรษ 80 เมืองอย่างนิวยอร์ก ได้กลายเป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจระดับโลก และเป็นศูนย์กลางทางบริการข้อมูลข่าวสาร การเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้กลุ่มแอฟริกันอเมริกันและกลุ่มฮิสพานิก (Hispanic)* ที่เป็นกลุ่มชนชั้นล่างทางสังคมประสบกับปัญหาความยากจน มีปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย และสวัสดิการทางสังคมนั้นลดน้อยลง เกิดการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมในเมืองนิวยอร์ก

ปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม “ฮิปฮอป” (Hip Hop) ที่เกิดขึ้นในย่านบรองซ์ มหานครนิวยอร์ก ในช่วงต้นทศวรรษที่ 70 นั้น Steven Haven ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง “Hip Hop; the illustrated History of Breakdancing Rap music and Graffiti” ว่าบริบททางสังคมที่นำไปสู่การเกิดปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม “ฮิปฮอป” ประกอบด้วย 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง สืบเนื่องมาจากในปี ค.ศ. 1959 Robert Moses ที่ดำรงตำแหน่ง Park commissioner ในขณะนั้นได้ริเริ่มโครงการสร้างเส้นทางตัดผ่านใจกลางของย่านบรองซ์ ส่งผลให้ชนชั้นกลางเชื้อสายอิตาเลียน, เยอรมัน, ไอริช และ ยิว ที่อาศัยอยู่ในเขตนี้ต้องอพยพออกจากพื้นที่นี้ รวมไปถึงธุรกิจและโรงงานที่ตั้งอยู่ในพื้นที่บริเวณนี้ก็ต้องทำการย้ายออกไป

ประเด็นถัดมา เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1968 ภายใต้การดำเนินงานของ Robert Moses ที่ดำรงตำแหน่ง Park Commissioner คนเดิมนั้นได้อนุมัติการก่อสร้างโครงการอพาร์ทเมนต์ขนาดใหญ่ จำนวน 15,382 ยูนิต ทางตอนเหนือของบรองซ์ที่ติดกับทางด่วน ส่งผลที่เร่งให้ชนชั้นกลางในพื้นที่นี้ย้ายออกจากพื้นที่บรองซ์เร็วขึ้น ในระยะแรกผู้ที่เข้ามาจับจองกรรมสิทธิ์และเป็นเจ้าของในโครงการอพาร์ทเมนต์เหล่านี้ได้แก่กลุ่มชนชั้นกลางที่ทำการซื้อครอบครองทิ้งไว้ แต่ในภายหลังนั้นอาคารต่างๆเหล่านี้ได้กลายเป็นกรรมสิทธิ์ตกทอดสู่นายหน้าที่ดินแหล่งเสื่อมโทรม (Slum landlords) ส่งผลให้พื้นที่ของบรองซ์เริ่มเสื่อมโทรมลง และทำให้หลายพื้นที่ในเขตนี้ได้ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้รกร้างว่างเปล่า

* Hispanic หมายถึง กลุ่มคนที่มีเชื้อสาย หรือ บรรพบุรุษจากสเปน ที่รวมถึงกลุ่มคนในประเทศแถบลาตินที่ใช้ภาษาสเปน โดยกลุ่มฮิสพานิกได้เขามาตั้งรกรากในตอนแรกบริเวณตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา

ในเวลาต่อมากลุ่มคนที่ย้ายเข้ามาอาศัยแทนในพื้นที่บรองซ์ จึงเป็นกลุ่มชาวมิวดำที่ยากจน* กับ กลุ่มเชื้อสายฮิสพานิก ที่เข้ามาอาศัยแทน ส่งผลให้พื้นที่บรองซ์เต็มไปด้วยปัญหา ความยากจน, ปัญหาอาชญากรรม, ปัญหาการว่างงาน และปัญหายาเสพติด

ประเด็นที่สาม เป็นประเด็นที่นำไปสู่การเกิดรูปแบบศิลปะแบบกราฟฟิตี้ในวัฒนธรรมฮิปฮอปที่สืบเนื่องจากสองประเด็นข้างต้น ภายหลังจากที่พื้นที่ย่านบรองซ์ในทศวรรษที่ 70 ได้กลายเป็นย่านเสื่อมโทรม แออัด และเป็นพื้นที่ของอาคารรกร้าง จึงทำให้เกิดการรวมตัวของกลุ่มวัยรุ่นโดยตั้งกลุ่มสมาชิกข้างถนนหรือแก๊งส์ (Gangs) ที่มีอิทธิพลขึ้นในย่านนี้ ซึ่งแก๊งส์แรกนั้นเกิดขึ้นมาจากการรวมตัวของกลุ่มวัยรุ่นเจ็ดคนที่เรียกกลุ่มของตนเองว่า "Savage Seven" และในเวลาต่อมาเมื่อกลุ่มดังกล่าวมีสมาชิกเพิ่มมากขึ้นจึงได้เปลี่ยนมาใช้ชื่อว่า "Black Spades" โดยมี "Afrika Bambaataa" เป็นผู้นำ

แก๊งส์ในนิวยอร์กได้เพิ่มขึ้นอีกหลายกลุ่มในเวลาต่อมา และการเพิ่มของจำนวนสมาชิกที่มากขึ้น ได้นำไปสู่ลักษณะของการพ่นสีสเปรย์ลงบนผนังกำแพง (Graffiti) เพื่อแสดงถึงอาณาเขตที่ครอบครอง เพื่อชมขวัญและโฆษณาของกลุ่มสมาชิกของตนเอง โดยในช่วง ค.ศ. 1969 การพ่นสีสเปรย์ลงบนกำแพงเริ่มเป็นที่แพร่หลายและเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่เป็นวิถีชีวิตของวัยรุ่นนับร้อยในนิวยอร์ก ซิตี้ เป็นการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ ผ่านการออกแบบลวดลายของตัวอักษร และการเขียนนามแฝงในหลายๆที่ให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้คนจดจำ ในเวลาต่อมาการพ่นสีสเปรย์ลงบนกำแพงได้แพร่หลายไปสู่พื้นที่สาธารณะต่างๆ เช่น ตามอาคาร, ตู้ส่งจดหมาย, รถไฟใต้ดิน เป็นต้น

และการพัฒนาของสีสเปรย์ป้องกันการคิดค้นปากกา "เมจิค" ก็มีช่วยทำให้ศิลปะแบบนี้เริ่มเป็นที่แพร่หลายและได้รับความนิยมในกลุ่มวัยรุ่นมากขึ้น

* ในบทความเรื่อง "Hip Hop 101" จากหนังสือ "Droppin' Science" โดย Robert Farris Thompson อธิบายถึงกลุ่มมิวดำหรือแอฟริกัน-อเมริกันที่อพยพมาจากที่ต่างๆที่มำตั้งรกรากในเขตบรองซ์นั้น สามารถแยกได้ห้ากลุ่มเป็นอย่างน้อย ได้แก่ 1. กลุ่มมิวดำที่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่มาจากบาร์เบโดส 2. พวกมิวดำจากจาไมกา 3. คนมิวดำที่มาจากคิวบาซึ่งได้นำเอาวัฒนธรรมดนตรีกลองพื้นเมือง การเต้นแบบคิวบา การใช้ภาษาสเปน เข้ามาในย่านบรองซ์ 4. กลุ่มพวกมิวดำจากเปอร์โตริโก 5. คนมิวดำที่ตั้งรกรากอยู่ทางตอนเหนือของอเมริกามาเป็นเวลานาน ซึ่งคนพวกนี้จะอยู่ในวัฒนธรรมดนตรีในยุคดนตรีแจ๊ซ , โซล , ฟังก์ นอกจากนี้กลุ่มเชื้อสายแอฟริกัน-อเมริกันแล้ว ในบรองซ์ยังประกอบด้วยกลุ่มเชื้อสายฮิสพานิก และเชื้อสายอื่นๆ ทำให้พื้นที่บริเวณนี้เต็มไปด้วยลักษณะความหลากหลายทางวัฒนธรรม ที่ทำให้เกิดการผสมผสานของวัฒนธรรมต่างๆ

จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1973 สมาชิกแก๊งส์ Black spades ที่เคยมีสมาชิกเป็นจำนวนมาก ได้ลดจำนวนลงอย่างรวดเร็วอันเนื่องมาจากสาเหตุของการติดยาเสพติด การบาดเจ็บจากการต่อสู้ และการถูกทำร้ายจากอริฝ่ายตรงข้าม ทำให้สมาชิกแก๊งส์วัยรุ่นดังกล่าวต่างมีความเห็นที่จะไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องราวความรุนแรงต่างๆ ทำให้วัยรุ่นส่วนใหญ่หันมาสนใจดนตรี การเต้นรำสังสรรค์ในไนท์คลับ และกิจกรรมที่สร้างสรรค์อื่นๆแทน

การเต้นรูปแบบหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจจากกลุ่มวัยรุ่นแอฟริกัน-อเมริกันในช่วงเวลานั้น ได้แก่ “การเต้นเบรคแดนซ์” (Breakdancing) โดยการเต้นดังกล่าวได้ริเริ่มและเป็นที่นิยมจากกลุ่มวัยรุ่นชนชั้นกลางในสังคมที่ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นชายผิวดำ และ กลุ่มฮิสพานิก เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้ที่อยู่ในสมาชิกของแก๊งส์ข้างถนนต่างๆนั้นมักมีความสนใจศึกษาในเรื่องของศิลปะป้องกันตัวเป็นทุนเดิม ผสมกับอิทธิพลจากภาพยนตร์แนวกังฟูที่มีฉายในยุคนั้น กับลีลาการเต้นที่ผาดโผนในสไตล์ดนตรีฟังก์ของ เจมส์ บราวน์ ที่มีมาก่อนหน้านี้ ได้ถูกนำมาผสมผสานกันกลายมาเป็นการเต้นในสไตล์เบรคแดนซ์ที่ถูกนำมาใช้ประชันกันไนท์คลับ แทนการต่อสู้กันของกลุ่มวัยรุ่น

ภาพที่ 2 Hip Hop ground zero : South Bronx 1980

โดยในช่วงต้นยุคทศวรรษ 70 แนวดนตรีดิสโก้ (Disco) นั้นกำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมากภายในรัฐนิวยอร์ก หากแต่สถานะของดนตรีดิสโก้ในเวลานั้นได้ถือเป็นแนวดนตรีของกลุ่มรักร่วมเพศ และกลุ่มคนที่มีฐานะดี ดังนั้นผู้ที่มีรสนิยมชื่นชอบในสไตล์ดนตรีนี้จะนิยมเที่ยวคลับที่มี

ค่าใช้จ่ายแพง ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในเมืองนิวยอร์กหรือย่านฮาร์เล็มที่ค่อนข้างฐานะยากจนและไม่มีเงินไปเที่ยวในไนท์คลับจึงนิยมที่จะจัดปาร์ตี้กันในละแวกตัวเอง โดยวิธีการจัดปาร์ตี้สังสรรค์กันตามละแวกตึกแถว (Bloc party) นั่นถือเป็นความบันเทิงยอดนิยมของคนผิวดำเกือบทั่วรัฐนิวยอร์กในเวลาต่อมา และเป็นจุดเริ่มของการมีดีเจ (DJ)* และ เอ็มซี (MC) โฆษก หรือนักร้องประจำบ้านเกิดขึ้น ที่กลายเป็นรากฐานของวัฒนธรรมดนตรีฮิปฮอปที่เข้ามาแทนที่แนวดนตรีดีสโก้

โดยดีเจ ที่มีบทบาทสำคัญกับการเกิดเป็นวัฒนธรรมฮิปฮอปในยุคแรก ได้แก่ "Afrika Bambaataa" โดยเขาเป็นผู้ที่ริเริ่มนำเครื่องเสียงออกมาเปิดในพื้นที่ชุมชนใน Bronx River Community Center และมีการเปรียบเทียบกันว่า ถ้าหากยกให้ Bob Marley เป็นสัญลักษณ์ของแนวดนตรีเร้กเก้แล้ว "Afrika Bambaataa" ก็สามารถถูกยกย่องให้เป็นสัญลักษณ์หรือผู้นำของวัฒนธรรมฮิปฮอปได้เช่นกัน โดยที่มาของฉายาของเขาได้นำมาจากชื่อของหัวหน้าเผ่าซูลู ที่มีชื่อเสียงในศตวรรษที่ 19 ที่มีความหมายว่า "ผู้นำอันเป็นที่รัก" ส่งผลให้ดีเจผู้นี้ถือเป็นผู้นำคนสำคัญสำหรับวัฒนธรรมฮิปฮอป

ภาพที่ 3 Afrika Bambaataa ผู้นำวัฒนธรรมฮิปฮอป

ในปี 1975 "Afrika Bambaataa" ได้จัดตั้งองค์กร "Zulu nation" เพื่อเป็นองค์กรที่มีวัตถุประสงค์ในการแก้ปัญหาของกลุ่มแก๊งส์วัยรุ่น และ ปัญหายาเสพติด ด้วยการรณรงค์ให้กลุ่มวัยรุ่นแอฟริกัน-อเมริกัน และเชื้อสายฮิสพานิกในรัฐนิวยอร์กหันเข้าหาดนตรี ศิลปะ และการเต้นรำในสไตล์ "ฮิปฮอป" ทั้งหมด

* ดีเจ (DJ) หมายถึง ลักษณะของดีเจที่เปิดเพลงในไนท์คลับ (Club DJ) หรืองานปาร์ตี้ ที่ต่างจากดีเจทางคลื่นวิทยุ

ส่วนดีเจผู้ที่มีบทบาทสำคัญกับการเกิดของดนตรีฮิปฮอป คือ DJ Kool Herc หรือ Clive Campbell ที่อพยพจากคิงส์ตัน จาไมก้ามาสู่บรองซ์ในปี ค.ศ. 1967 เขาเป็นผู้เอาสไตล์การร้อง Toast and boast ที่เป็นรากฐานของดนตรีสกาและเร็กเก้ รวมไปถึงระบบเครื่องเสียง (Sound system) แบบจาไมก้าที่ประกอบด้วยเครื่องเล่นแผ่นเสียงที่ต่อเข้ากับลำโพงขนาดใหญ่เข้ามาเผยแพร่ในบรองซ์ โดยกระแสของการเกิดฮิปฮอปนั้นเริ่มมาจากการเปิดแผ่นเสียงของ DJ Kool Herc โดยในตอนนั้นการร้องแร็ปเป็นสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น สิ่งที่มีในเวลานั้นคือการเป็นดีเจกับการเต้นเบรกแดนซ์ ผู้คนในยุคนั้นให้ความสำคัญกับเรื่องของ "จังหวะ (Beat)" เป็นสำคัญซึ่งเป็นรากฐานต่อมาของการร้องแร็ป

ภาพที่ 4 DJ Kool Herc ผู้คิดค้นเสียงดนตรีแบบฮิปฮอป

วัฒนธรรมฮิปฮอปในยุคแรกนั้นดีเจถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดองค์ประกอบของการร้องแร็ปของเอ็มซี (MC) ในเวลาต่อมา โดยหน้าที่หลักของดีเจในยุคแรกๆจะเน้นแข่งขันกันในเรื่องจังหวะของเสียงเพลง โดยดนตรีฮิปฮอปยุคแรกจะอ้างอิงเอาแหล่งเสียงมาจากเสียงของจังหวะกลองในเพลงจากแผ่นเสียงต่างๆที่มีในยุคนั้น อย่างเช่น เสียงกลองในจังหวะลาติน, จังหวะกลองของชนเผ่าแอฟริกันดั้งเดิม และเสียงจังหวะใหม่ๆที่ถูกคิดค้นขึ้นใหม่ในสมัยนั้นมาใช้

โดย DJ Kool Herc เป็นผู้ริเริ่มยืดเอาช่วงเวลาของเสียงจังหวะกลองจากเพลงในแผ่นเสียงให้นานขึ้น ด้วยการนำเครื่องเล่นแผ่นเสียงสองเครื่องและแผ่นเสียงเพลงเดียวกันสองแผ่นมาผลัดกันเล่นสลับกันในช่วงของจังหวะเสียงกลองที่มีในเพลงสั้นๆนั้นให้นานขึ้น เพื่อที่นักเต้นเบรกแดนซ์ที่นิยมเต้นไปพร้อมกับจังหวะกลองแบบนี้สามารถที่จะสนุกสนานกับการเต้นเบรกแดนซ์ได้อย่างต่อเนื่อง และสโลแกนของดนตรีฮิปฮอปในช่วงเวลานั้นคือ "The Beat Goes On"

และในเวลาต่อมา DJ Grand Master Flash ได้คิดค้นเทคนิคของการมิกซ์เพลงจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงสองเครื่องให้มีความต่อเนื่องกันและทำให้พัฒนาการของการแร็ปโดยเอ็มซีที่มีความต่อเนื่องขึ้น ภายหลังจากนั้นดีเจก็มีพัฒนาการที่นำไปสู่การคิดค้นเทคนิคใหม่ เช่น การคิดค้นเทคนิคขูดแผ่นเสียง "Scratch" โดย DJ Grand Wizard Theodore รวมถึงการพัฒนาในด้านเทคโนโลยีทางดนตรีในรูปแบบของดิจิตอล ที่ทำให้เกิดระบบเครื่องอัดเสียงจำนวนหลายแทร็ค การจัดเก็บเสียงต่างๆในรูปแบบของ Sampling ทำให้การสร้างสรรคงานดนตรีของดีเจในยุคนี้มีความแปลกใหม่มากขึ้น

ภาพที่ 5 DJ Grandmaster Flash ผู้คิดค้นเทคนิคการปรับแต่งเสียง

ภายหลังจากพัฒนาการดีเจที่เกิดขึ้นมาเป็นลำดับ ส่งผลให้ดีเจต้องรับผิดชอบในเรื่องของดนตรีมากขึ้น และนำมาสู่พัฒนาการของ "เอ็มซี" (MC) ในเวลาต่อมาโดย Grandmaster Caz (1999) ได้อธิบายความหมายของคำว่า "MC" ว่ามาจากคำว่า Master of Ceremonies ซึ่งหมายถึงเจ้าของงาน (Host) หรือ โฆษกในงานปาร์ตี้ที่ทำหน้าที่พูดจูงใจกลุ่มผู้ฟังด้วยวิธีการหลากหลายที่รวมถึงการร้องแร็ป (Rap) โดยคำว่า "แร็ปเปอร์" (Rapper) นั้นเริ่มมีขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1974 ในซันดิเอโก โดยคำว่า "แร็ป" และ "แร็ปเปอร์" เป็นคำที่นิยมเรียกใช้กันในภายหลัง คำว่า "เอ็มซี" (MC or Master of Ceremonies)

โดยปัจจุบันบทบาทของเอ็มซีในอดีตได้พัฒนาสู่รูปแบบที่กลายเป็นศิลปินเพลงแร็ปที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน โดยเกี่ยวข้องกับจำนวนรายได้เป็นมูลค่ามหาศาลในอุตสาหกรรมเพลงในสหรัฐฯ

ดังนั้นการเกิดขึ้นของดีเจในวัฒนธรรมฮิปฮอปเกิดจากปัจจัยเพื่อตอบสนองความต้องการในด้านจังหวะและเสียงดนตรีสำหรับกลุ่มนักเต้นเบรคแดนซ์ (B-Boys) โดยดีเจจะทำหน้าที่จัดหาเครื่องเสียงและเสียงเพลงสำหรับการเต้น รวมไปถึงการเป็นหัวหน้าที่ตัดสินใจนำกลุ่มเอ็มซีเข้ามาเพื่อรับผิดชอบหน้าที่โฆษกประจำวงที่คอยให้ความบันเทิงกับกลุ่มผู้ฟัง รวมถึงการประกาศชื่อดีเจและชื่อกลุ่มครูว์ (crews) โดยดีเจจะรับผิดชอบในด้านจังหวะและเสียงเพลง ส่งผลให้หน้าที่ของเอ็มซีจำต้องสร้างสีสันและความบันเทิงให้กับผู้เข้าร่วมงาน โดยการปลุกเร้าอารมณ์และสร้างบรรยากาศของงานปาร์ตี้ที่มีความสนุกครื้นเครง

ในปีค.ศ. 1977 เอ็มซีเริ่มมีบทบาทมากขึ้นในเกือบทุกกลุ่มของกลุ่มนักเต้นเบรคแดนซ์ โดย Grandmaster Caz กล่าวว่า เอ็มซีในช่วงแรกๆมีที่มาจากกลุ่มคนที่มีความใฝ่ฝันอยากที่จะเป็นดีเจ หากแต่ไม่มีอุปกรณ์จึงพยายามที่จะรวมกลุ่มเพื่อความเท่าเทียม ใฝ่ฝันตามเมื่อเอ็มซีเริ่มมีจำนวนมากขึ้นจากการจัดประชันกันของดีเจ ส่งผลให้บทบาทของเอ็มซีก็ต้องมีการพัฒนาทักษะในเรื่องการพูดหรือร้องแร็ปแข่งกันสูงตามไปด้วย

ดังนั้นหน้าที่หลักของเอ็มซีในวัฒนธรรมฮิปฮอปจะต้องแนะนำดีเจและกลุ่มคณะนักเต้นของตนต่อหน้าผู้ชมทุกคน และเป็นกระบอกเสียงคอยประชาสัมพันธ์คณะหรือกลุ่มของตน โดยรูปแบบของเอ็มซี นั้นมีทั้งเดี่ยวหรือกลุ่ม ซึ่งในระยะเวลาไม่นานนักบทบาทของเอ็มซีก็ได้พัฒนาไปสู่การเป็นสัญลักษณ์เด่นของวัฒนธรรมฮิปฮอป ที่เปรียบเสมือนนักร้องนำประจำวงดนตรี โดยการร้องรำของเอ็มซี ส่วนใหญ่จะมีเนื้อหาในประเด็นเรื่องความแค้น ความแค้น ความยิ่งใหญ่ของกลุ่มตนเอง แต่บางคนหรือบางกลุ่มก็นิยมนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบการนำเสนอแบบเล่าเรื่องราว ส่วนบางคนก็อาศัยการดัดแปลงเพลงที่คุ้นหู หรือบ้างก็ทำการพูดต้นสดตามทำนองเพลงที่มีอยู่เป็นต้น

กลุ่มของเอ็มซีในยุคแรกๆส่วนใหญ่นิยมที่จะมีสมาชิกตั้งแต่สามคนขึ้นไปโดยจะทำการตั้งชื่อกลุ่มของตนที่มักจะขึ้นต้นด้วยชื่อของดีเจตามด้วยชื่อลูกทีม อันได้แก่ Grandmaster Flash and three MCs, The Furious 5, Baron and the Funky Four+ 1More เป็นต้น

บทบาทของเอ็มซีที่ข้ามขั้นไปอีกระดับหนึ่ง ส่งผลให้เอ็มซีเริ่มมีบทบาทที่สูงขึ้น และเริ่มเข้าสู่การเป็นศิลปินในอุตสาหกรรมเพลง เอ็มซีจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ ที่มีบทบาทสำคัญต่ออุตสาหกรรมเพลงแร็ป โดยเอ็มซีได้กลายเป็นผู้ที่เผยแพร่วัฒนธรรมฮิปฮอปในทุกหนทางและเป็นผู้นำเสนอประเด็นข่าวสารของวัฒนธรรมคนรุ่นใหม่ผ่านทางเสียงเพลงเนื้อร้อง

และท่าทาง การแต่งกาย ที่นำมาจากทัศนคติส่วนตัว ขณะที่บทบาทของดีเจได้ลดบทบาทไปที่เคย เป็นเบื้องหน้ามาสู่ ความรับผิดชอบในด้านดนตรีหรือการเป็นโปรดิวเซอร์แทนที่

ในช่วงปลายทศวรรษ 70 รูปแบบของวัฒนธรรมฮิปฮอปเริ่มแรกได้เปลี่ยนแปลงจากการมี องค์ประกอบทางวัฒนธรรมที่มีจุดเด่นสี่ประการที่ได้แก่ เอ็มซี, ดีเจ, กราฟฟิตี้ และ บีบอย ไปสู่ รูปแบบทางวัฒนธรรมวัยรุ่นผิวดำที่เข้าสู่สังคมอเมริกันกระแสหลักในด้านเสียงเพลงที่เรียกว่า "ดนตรีแร็ป" (Rap music) ส่วนองค์ประกอบอื่นๆอย่าง ดีเจ, กราฟฟิตี้ และบีบอย ต่างก็มี พัฒนาการเฉพาะที่มีรายละเอียดแตกต่างกันไป ขณะที่เอ็มซีหรือแร็ปเปอร์ก็ได้กลายมาเป็นศิลปิน เพลงที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมฮิปฮอปที่นำเสนอเรื่องราวและเนื้อหาในวัฒนธรรมย่อยวัยรุ่นผิวดำ ในสังคมอเมริกันผ่านบทเพลงในแร็ปในเวลาต่อมา

4.2 พัฒนาการของแนวดนตรีฮิปฮอปในสหรัฐอเมริกา

การนำเสนอถึงพัฒนาการทางแนวดนตรีฮิปฮอปในสหรัฐอเมริกานั้นได้อ้างอิงมาจาก บทความเรื่อง "The History of Hip Hop – the Roots of Hip Hop Explained" จากเว็บไซต์ www.jhblive.co.za เป็นหลักโดยการแบ่งช่วงพัฒนาการของแนวดนตรีฮิปฮอปในสหรัฐอเมริกาได้ แบ่งตามลักษณะของเนื้อหาและเหตุการณ์ที่สำคัญของแนวดนตรีฮิปฮอปที่ส่งอิทธิพลต่อ อุตสาหกรรมเพลงในสหรัฐฯ โดยแบ่งออกเป็น 6 ช่วงที่สำคัญ ดังนี้ 1. ดนตรีฮิปฮอปในช่วงบุกเบิก, 2. ดนตรีฮิปฮอปในช่วงสถาปนา, 3. ดนตรีฮิปฮอปในช่วงแพร่หลาย, 4. ช่วงแนวดนตรีฮิปฮอป ผสมผสานกับแนวดนตรีอื่นๆ, 5. ช่วงสงครามดนตรีฮิปฮอปจากฝั่งตะวันออกกับฝั่งตะวันตก และ 6. ช่วงดนตรีฮิปฮอปโดยศิลปินแร็ปผิวดำ

1. ดนตรีฮิปฮอปในช่วงบุกเบิก

รากฐานของการเกิดวัฒนธรรมฮิปฮอป เริ่มจากดีเจชาวจาไมก้าที่ชื่อ "Clive Campbell" หรือที่รู้จักกันในฉายาว่า "DJ Kool Herc" อพยพมาจาก คิงส์ตัน จาไมก้า สู่ บรอนซ์ ในปี ค.ศ. 1967 โดยเขาได้รวบรวมสไตส์การเปิดเพลงของดีเจในแนวเพลงดับ (Dub) จากจาไมก้า มา ผสมผสานให้เป็นดนตรีที่เหมาะสมกับบริบทสังคมที่เขาอาศัยอยู่ ทำให้สไตส์ดนตรีแบบใหม่ได้ เปลี่ยนมาสู่ลักษณะของการตะโกนลงไปเป็นจังหวะในเพลงที่กำลังฮิตที่ฟังกันในคลับสมัยนั้น

DJ Kool Herc เป็นผู้สังเกตเห็นว่า ลานเต้นรำในมุมมองของเขาน่าจะเหมาะกับจังหวะดนตรีแบบฟังก์ หรือ เบรคดาวน ของเพลง เขาจึงทดลองนำเครื่องเล่นแผ่นเสียงสองเครื่องมาใช้ในการเปิดเพลงที่สร้างจังหวะแบบใหม่ที่เรียกว่า "Break Beat"

ขณะที่มีการผสมผสานเสียงดนตรีให้เกิดจังหวะแปลกใหม่แล้ว DJ Kool Herc ก็ได้พูดตะโกนไปพร้อมกับเพลงที่เขาเปิดอยู่ด้วยและนั่นเป็นสาเหตุแรกๆของการเกิดเอ็มซี โดยในเวลาต่อมา ดีเจ Kool Herc เริ่มสนใจที่จะพัฒนาเทคนิคเฉพาะทางสำหรับการเปิดแผ่นเสียงของเขา ทำให้เขาได้มอบหน้าที่การร้องให้กับเอ็มซีที่ชื่อ "Coke La Rock และ Clark Kent" และเกิดเป็นทีมนักร้องที่ชื่อ "Kool Herc and The Herculoids" ในเวลาต่อมา

ดีเจ Kool Herc ถูกยกเครดิตให้เป็นผู้ที่คิดค้นฮิปฮอปขึ้น แต่ศิลปินอย่าง Grandmaster Caz แห่ง Cold Crush Brothers, Afrika bambaataa และ Grandmaster Flash กลับเป็นผู้ที่นำเอาวิธีการที่ ดีเจ Kool Herc คิดค้นมาพัฒนาและเผยแพร่ให้ฮิปฮอปเป็นที่รู้จัก โดยในปี ค.ศ. 1974 DJ Kool Herc, Grandmaster Caz, Afrika Bambaataa และ Grandmaster Flash ได้จัด "บลิ๊อคปาร์ตี้" ทั่วทุกเขตบรองซ์ และเริ่มจัดแสดงตามสวนสาธารณะในทุกโอกาส ซึ่งมีผู้ให้ความสนใจเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก

ประมาณปี ค.ศ. 1977 กลุ่มเอ็มซี ได้เริ่มมีบทบาทสำคัญต่อวัฒนธรรมฮิปฮอปมากขึ้น จากการเริ่มมีแร็ปเปอร์ที่มีชื่อเสียงอย่าง Kurtis Blow, Grandmaster Caz และ Busy Bee เป็นต้น โดยเอ็มซีเหล่านี้มีอิทธิพลสำคัญต่อรูปแบบของศิลปินแร็ปเปอร์ในปัจจุบัน จากการทำหน้าที่เป็นลูกคู่เรียกคนดูในเริ่มแรก และในภายหลังพวกเขาเริ่มที่จะทำการแสดงเดี่ยวบนเวที โชว์ทักษะของเนื้อร้อง ยั่วยวน ดูถูกหรือทำทนายคู่ใจ และเชิดชูความยิ่งใหญ่ของตนในยามจับไมค์โครโฟน ภายหลังจากนั้นบทบาทของ เอ็มซี ก็มีความโดดเด่นขึ้นเรื่อยๆ และทำให้หน้าที่ของดีเจ ลดความสำคัญไปสู่เบื้องหลังแทน

วัฒนธรรมฮิปฮอปในยุคแรกๆได้รวบรวมกิจกรรมได้แก่ ดีเจ, นักเต้น, นักศิลปะ และเอ็มซี เพื่อส่งสารเรียกร้องอิสรภาพ ความยุติธรรม ความเท่าเทียม และความรู้ ต่อสังคมภายนอก ในที่สุดปลายทศวรรษ 70 จนถึงต้น 80 กลุ่มแก๊งส์ของวัยรุ่นได้กลายมาเป็นกลุ่มวัยรุ่นฮิปฮอป (Crews) เมื่อเข้าถึงปลายยุค 80 Afrika Bambaataa ได้กลายเป็นฮิปฮอปดีเจที่โดดเด่นในนิวยอร์กที่มีความรอบรู้กว้างขวางในด้านดนตรี โดยเขาพยายามหาเอกลักษณ์ทางดนตรีที่จะเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่ม Zulu Nation ซึ่งเขาได้ค้นพบว่าเสียงแบบ Electric Boogie ของวงดนตรี Kraftwerk ในเพลง

"Trans Europe Express" ที่ผลิตจากดรัมแมชชีนและซินธิไซเซอร์ ที่เป็นเทคโนโลยีเกิดใหม่ในยุคนั้น ทำให้เขาได้ออกผลงาน "Planet Rock" ที่เป็นสุมเสียงของ อิเล็กทรอนิกส์แร็ปที่ส่งอิทธิพลให้กับวัฒนธรรมฮิปฮอปจนถึงกลางยุค 80

โดยในช่วงปี ค.ศ. 1979 อุตสาหกรรมเพลงในสหรัฐฯ เริ่มที่สังเกตเห็นว่า วัฒนธรรมฮิปฮอป น่าจะเป็นสิ่งที่ขายได้ ทำให้ Sylvia Robinson หัวหน้าค่ายเพลง Sugar Hill Records เป็นผู้ผลักดันให้เพลงแร็ปเริ่มเข้าสู่ชาร์ตเพลงจากการสนับสนุนผลงานที่ทำกันเองของวง The Cold Crush Brothers และต่อมาได้มีการตัดสินใจที่จะสร้างศิลปินแร็ปขึ้นมา ที่ใช้ชื่อว่า The Sugarhill Gang โดยเขานักร้องอาชีพจากไนต์คลับมาทำการแร็ปคู่กับการแสดงของ Grandmaster Caz และในเวลาต่อมาก็ได้มีการขออนุญาตเอาคำร้องของ Grandmaster Caz มาใช้ในผลงานเพลงที่ชื่อว่า "Rappers Delight" ที่เป็นอัลบั้มเพลงแร็ปชุดแรกที่ขายได้กว่าสองล้านชุด และเป็นผลงานที่ปูทางให้กับผลงานเพลงแร็ปในเวลาต่อมา

แต่อย่างไรก็ตามผลงานในสไตล์เพลงแร็ปในรูปแบบของแผ่นเสียงที่มีมาก่อนหน้านั้นคือผลงานของกลุ่มศิลปินแนวดนตรีดิสโก้คณะ The Fatback Band ในเพลง "King Tim III" แต่สาเหตุสำคัญที่ยกย่องให้เพลง "Rappers Delight" เป็นเพลงสำคัญในประวัติศาสตร์ฮิปฮอป เนื่องจากจังหวะดนตรี การเล่นคำ เนื้อหาของเพลงที่เกี่ยวข้องมากกว่ากับการเกิดของวัฒนธรรมดนตรีฮิปฮอปในขณะนั้น

ในปี ค.ศ. 1979 แผ่นเสียงเพลงต่อมาที่ความสำคัญในประวัติศาสตร์ของแนวดนตรีแร็ป/ฮิปฮอปมาจากศิลปินเดี่ยว "Kurtis Blow" ที่มีผลงานเพลงยอดนิยม "Christmas Rappin'" และ "The Breaks" ที่ถือเป็นผลงานอัลบั้มเพลงแร็ปแผ่นแรกที่ประสบความสำเร็จกับสังกัดค่ายเพลง "Mercury" ของคนผิวขาว

และอีกไม่กี่ปีต่อมา แนวดนตรีแร็ป เริ่มประสบความสำเร็จในด้านยอดขายมากขึ้น โดยในปี ค.ศ. 1982 ศิลปิน Grandmaster Flash and The Furious Five ได้เซ็นสัญญากับค่ายเพลง Sugar Hill Records และออกผลงาน "The Message" ที่ติดอันดับสี่ของซิงเกิ้ลยอดฮิตในสหรัฐอเมริกา ทำให้เริ่มพิสูจน์ให้เห็นว่าเพลงแร็ปเป็นมากกว่าเพลงในงานปาร์ตี้ หากแต่เป็นแผ่นเสียงที่ขายดีได้อีกด้วย

2. ดนตรีฮิปฮอปในช่วงสถาปนา

เมื่อวัฒนธรรมฮิปฮอปเริ่มแพร่กระจายจากนิวยอร์กไปยังรัฐอื่นๆ และทหารแอฟริกัน-อเมริกันที่เข้าร่วมสงครามเวียดนามขณะนั้นได้นำ มิกซ์เทปจากนิวยอร์ก ไปสู่ผู้ฟังกลุ่มอื่นๆนอกอเมริกา ในปีค.ศ. 1980 "แร็ป" (rap music) จึงเป็นแนวดนตรีใหม่ที่นิตยสารดนตรีชานานามขึ้นที่ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในนิวยอร์กอีกต่อไป โดย "Kurtis Blow" เป็นศิลปินฮิปฮอปคนแรกที่ได้ออกซิงเกิ้ลที่เผยแพร่ไปทั่วสหรัฐ เมื่อเขาได้แสดงการเต้นเบรคแดนซ์ในรายการดนตรียอดนิยม "Soul Train" และต่อมาไม่ถึงปี ก็มีผลงานเพลง "Gigolo rap" จากฝั่งตะวันตกโดยศิลปิน Disco Daddy and Captain Rapp และเมื่อภาพยนตร์ "Wild Style" ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมฮิปฮอปได้ออกมาในปีค.ศ. 1982 ก็ทำให้ดนตรีฮิปฮอปเริ่มสถาปนาเป็นแนวดนตรีใหม่ขึ้นอย่างเต็มตัว

ภาพที่ 6 ภาพยนตร์ เรื่อง "Wild Style"

ดนตรีฮิปฮอปเริ่มเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางมากขึ้นจากผลงานของศิลปิน "Run DMC" จากซิงเกิ้ล "It's like that / Sucker MC's" และด้วยภาพลักษณ์แบบฮาร์ดคอร์สตรีท ด้วยเสียงจาก ดรัมแมชชีน ผสมกับเสียงกีตาร์แนวร็อก เกิดเป็นแนวเพลงฮิปฮอปสไตล์ใหม่และการร้องก็มีลักษณะเหลื่อมทับกันของนักร้องแต่ละคน เสียงจังหวะกลองที่ดูดี เนื้อหาและเสียงร้องที่มีพลัง เป็นสาเหตุของฮิปฮอปสไตล์ใหม่ที่เป็นแรงบันดาลใจให้เกิดศิลปินฮาร์ดคอร์ ฮิปฮอปจำนวนมากในเวลาต่อมา ในปี ค.ศ. 1984 ผลงานอัลบั้ม "Run DMC" เป็นอัลบั้มเพลงแร็ปอัลบั้มแรกที่มียอดขายสูงในระดับแผ่นเสียงทองคำ และเมื่อพวกเขาได้ผสมดนตรีร็อกเข้ากับแร็ป จากผลงานที่ร่วมมือกับวงร็อก Aerosmith ในผลงานเพลง "Walk this way" ที่เป็นเพลงฮิปฮอปเพลงแรกที่เริ่มเข้าสู่ตลาดเพลงคนผิวขาว ในปีค.ศ. 1987 อัลบั้ม Raisin Hell มียอดขาย 3 ล้านชุดเฉพาะในสหรัฐอเมริกา และเป็นอัลบั้มเพลงฮิปฮอปแรกที่ติดอันดับ 1 ชาร์ต R&B กับ ชาร์ต US TOP TEN

นอกจากวง Run DMC แล้วในช่วงต้นถึงปลายยุค 80 ยังมีศิลปินแร็ปอื่นๆที่เริ่มมีชื่อเสียง ได้แก่ LL Cool J, De la Soul, The Beastie Boys และ Public Enemy เป็นต้น ในกรณีของ "LL Cool J" เกิดเมื่อปีค.ศ. 1969 โดยเขาเริ่มหัดทำเดโมเทปเมื่ออายุเพียง 13 ปี เมื่อ Rick Rubin ซึ่งเป็นโปรดิวเซอร์ค่ายเพลงได้ฟังผลงานเทปเหล่านั้น ทำให้ LL Cool J มีโอกาสได้เซ็นสัญญาเข้าค่ายเพลง "Def Jam" ที่ในเวลานั้นยังเป็นค่ายเพลงที่ยังไม่มีชื่อเสียงมากนัก ในปีค.ศ. 1984 ศิลปิน LL Cool J ได้ออกอัลบั้มที่ประสบความสำเร็จ ที่มีเพลง I Need a Beat เป็นเพลงดังโดยอัลบั้มนี้สามารถทำยอดขายได้กว่าแสนชุด ศิลปิน LL Cool J เป็นศิลปินแร็ปคนแรกที่มีผลงานผสมผสานในด้านโครงสร้างดนตรีแบบป๊อปเข้ากับการร้องแร็ป ในเวลาต่อมาเขาจึงกลายเป็นศิลปินป๊อปแร็ปรุ่นแรกที่มีเพลง "I Need Love" เป็นเพลงฮิต นอกจากนี้แล้วเขายังเป็นศิลปินคนแรกที่สวมสร้อยทองเส้นใหญ่ๆ และเป็นผู้นำแฟชั่นการแต่งกายสไตล์ฮิปฮอปที่มีอิทธิพลจนถึงปัจจุบัน

LL Cool J ถือเป็นศิลปินที่มีพรสวรรค์ในการนำเพลงฮิปฮอปเข้าไปดังในตลาดเพลงป๊อปได้ ทำให้บรรดาศิลปินฮิปฮอปขนานแท้มีการออกมากล่าวหาว่าเขาเป็น ศิลปินที่ขาดจุดยืน ซึ่งในปีค.ศ. 1989 ขณะที่ LL Cool J แสดงคอนเสิร์ตในเพลง Walking with a Panther เขาถูกแฟนเพลงตะโกนโห่ และถูกมองว่าเป็นศิลปินป๊อปที่ไร้ค่า แต่ทั้งนี้เรื่องราวดังกล่าวก็ไม่สามารถส่งผลกระทบต่องานเพลงของเขา โดยในปีถัดมาอัลบั้ม "Mama Said Knock You Out" เป็นอัลบั้มที่มียอดขายถล่มทลายและผลักดันให้เขาเป็นทั้งป๊อปสตาร์ และ แร็ปซูเปอร์สตาร์ควบคู่กัน ขณะที่ LL Cool J ประสบความสำเร็จจากการรวมเพลงป๊อปกับแร็ปที่มีเอกลักษณ์ต่างจากศิลปินใดๆที่ผ่านมา ในขณะที่เดียวกันกลุ่มศิลปินที่โดดเด่นขึ้นมาได้แก่วง "Public Enemy" ที่ริเริ่มสอดแทรกเนื้อหาทางการเมืองที่รุนแรงลงไปเพลง โดยสมาชิกของวง "Chuck D" ได้ออกมากล่าวว่า "พวกเราได้เปลี่ยนแปลงกฎของฮาร์ด คอร์แร็ปโดยการนำเสนอไหวพริบ ความรอบรู้และความตระหนักต่อสังคม , พวกเราจะนำเสนอปัญหาของสังคมทุกรูปแบบ โดยเฉพาะเพื่อชุมชนคนผิวสี พวกเราจะเป็นผู้ที่สร้างการเปลี่ยนแปลง และเป็นผู้ที่เคลื่อนไหวทางสังคม"

นอกจากวง Public Enemy จะใช้เนื้อหาทางการเมืองใส่ลงในเนื้อเพลงแร็ปแล้วพวกเขายังเป็นต้นตำรับของเสียงดนตรีที่มาจากเทคนิคการตัดปะ (Cut & Paste) ซึ่งในอัลบั้มแรกของพวกเขา "Yo! Bum Rush The show!" แม้จะถูกวิจารณ์กันสูงในด้านเนื้อหาของเพลงแต่ผลงานชุดนี้ก็สามารติดอันดับผลงานที่ได้รับความนิยมในชาร์ต โดยผลงานต่อมาที่ชื่อ "It Takes A Nation of Millions To Hold Us Back" นิตยสารเพลง Rolling Stone ได้เขียนยกย่องถึงความยอดเยี่ยมของกลุ่มศิลปิน Public Enemy ที่มีต่ออิทธิพลไปถึงโลกของเพลงป๊อป ที่ทำให้อัลบั้มนี้กลายเป็นอัลบั้มมาสเตอร์พีซ ที่ขายได้เป็นล้านๆชุด

ไม่เพียงแต่วง Public Enemy จะเป็นที่รู้จักกันในชาร์ตเพลงและศักยภาพของเพลงที่มีเนื้อหาทางการเมืองที่หนักหน่วงแล้วในปีค.ศ.1990 ชื่อวงดนตรีของพวกเขายังได้ไปอยู่ในรายงานของหน่วยงาน F.B.I. ที่นำเสนอดัชนีรัฐสภาว่า "ผลงานเพลงแร็ปของพวกเขาส่งผลกระทบต่อเรื่องความมั่นคงของชาติ" ทำให้ในเวลาต่อพวกเขาได้ระบายความอัดอั้นต่างๆลงสู่อัลบั้มชุดที่สามที่ชื่อ "Fear of a Black Planet" โดยผลงานในอัลบั้มนี้ในด้านเนื้อหาได้เปลี่ยนไปสู่การอธิบายเรื่องราวทางสังคม และการปฏิบัติทางด้านเนื้อหาของเพลงในแนวนี้ก็ถูกกลบด้วยการมาของกระแสแนวเพลงย่อย (Sub-genre) ในดนตรีแร็ป ที่เกิดขึ้นใหม่ในช่วงเวลานี้ ที่เรียกกันว่าแนวเพลง "Gangsta rap"

ภาพที่ 7 ศิลปินวง Public Enemy

แนวเพลง "Gangsta rap" ที่เข้ามาใหม่นั้นได้สร้างความน่าหนักใจและความโกลาหลกว่าผลงานเพลงของ Public Enemy อย่างมากและทำให้วง Public Enemy ได้แต่งเพลง "Whatcha Gone do now?" เพื่อเป็นการบ่งบอกให้ทุกคนหันมาจับตากับแนวเพลงใหม่และเป็นการส่งสารไปถึงกลุ่มแร็ปเปอร์แนวใหม่และอุตสาหกรรมดนตรีที่สนับสนุนศิลปินเหล่านี้ ซึ่งในบทให้สัมภาษณ์ของ Chuck D ในนิตยสาร "ไทม์" ได้พูดไว้ว่า "แร็ปเปอร์เลือดใหม่นั้นตกเป็นทาสของจังหวะเสียงเพลงไปจนถึงการยึดติดกับภาพความรุนแรงในด้านลบของสังคมแอฟริกัน-อเมริกัน แต่ทั้งนี้ก็ไม่สามารถไปตำหนิพวกเขาทั้งหมดได้เสียทีเดียว ทุกๆเรื่องสมควรนำมาถูกแล้ว แต่ผมมองว่าค่ายเพลงต่างๆควรมีจรรยาบรรณในการเคารพต่อเรื่องราวของชุมชนของพวกเราบ้าง"

3. ดนตรีฮิปฮอปในช่วงแพร่หลาย

ในการที่จะเข้าใจถึงศิลปินที่มีบทบาทในแนวเพลงแก๊งสเตอร์แร็ปอยู่นั้น จะต้องเข้าใจถึงที่มาของวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดวิถีแบบ “แก๊งสเตอร์” (Gangsta) ที่มีสาเหตุจากในยุคหลังช่วงสงครามเวียดนาม ทหารจีไอผิวดำได้กลับบ้านเกิดมาในสภาพจิตใจที่ย่ำแย่ ติดยาเสพติดเป็นจำนวนมาก และเริ่มเกิดขบวนการค้ายาเสพติดขึ้น ยาเสพติดอย่างเฮโรอีนได้ก่อให้เกิดกลุ่มคนผิวดำกลุ่มใหม่ที่รวมตัวเป็นกลุ่มแก๊งส์ที่มีบทบาท อำนาจที่ท้าทายกลุ่มอาชญากรอื่นๆที่เคยมีมา ในยุคทศวรรษ 70 กลุ่มคนผิวดำได้กลายเป็นผู้ผูกขาดการค้ายาเสพติดตลอดทั่วทวีปอเมริกาเหนือ จำนวนการเข้ามาของสารเสพติดในหมู่คนผิวดำในยุคทศวรรษ 70 ได้นำมาสู่ปริมาณผู้ที่ติดยามากขึ้นในยุคทศวรรษ 80 และเกิดการระบาดของยาเสพติดในชุมชนคนผิวดำในเขตเมือง โดยประมาณการว่าในปี ค.ศ. 1992 มีผู้ที่ข้องเกี่ยวกับการค้าขายยาเสพติดมากถึง 150,000 คน ในนิวยอร์ก โดยแนวเพลงแก๊งสเตอร์แร็ปก็เป็นผลพวงของการที่ยาเสพติดได้ระบาดสู่กลุ่มวัยรุ่น ทำให้เกิดขบวนการค้ายาที่เป็นระบบโยงใยไปถึงกลุ่มวัยรุ่น ทำให้ภาพลักษณ์ที่ติดลบของวัฒนธรรมฮิปฮอปนี้กลับได้รับความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับจากผลงานเพลงในแนวนี้ที่มีเนื้อหาของเพลงที่สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตที่ข้องเกี่ยวกับความรุนแรงของกลุ่มวัยรุ่นแอฟริกัน-อเมริกันกลุ่มนี้

“Eazy - E” หรือ Eric Wright เป็นผู้ที่ยกก่อตั้งค่ายเพลง “Ruthless Records” ที่นำรายได้จากธุรกิจค้ายาเสพติดมาฟอกให้เป็นเงินถูกกฎหมายด้วยการใช้ดนตรีแร็ป โดยนำเด็กหนุ่มพรสวรรค์อย่าง Dr.Dre และ Ice Cube มาช่วยเขียนเพลงให้กลุ่มศิลปินที่ชื่อ “HBO” แต่กลับถูกปฏิเสธจากวงดังกล่าว Eazy-E จึงสนับสนุนให้เขาเป็นศิลปินเพลงภายใต้ชื่อวง “N.W.A” ที่ผู้คนต่างคิดว่าอัลบั้มแรกของพวกเขาคงไปไม่รอด เพราะพวกเขามีจำนวนเพลงในอัลบั้มเพียงแค่ 4 เพลง โดยในอัลบั้มต่อมา “Straight Outta Compton” ของพวกเขาได้กลายเป็นอัลบั้มที่ได้รับการยอมรับเทียบเท่ากับความสำเร็จในยุคที่วง Public Enemy ประสบความสำเร็จ ซึ่งหากแต่เนื้อหาของ Public Enemy ที่เน้นในด้านการเมืองจะประสบความสำเร็จแล้ว เนื้อหาเรื่องราวความรุนแรง พฤติกรรมแบบสุขนิยม การก่ออาชญากรรม ยาเสพติด และคำหยาบคาย ฯลฯ ของ N.W.A ก็สามารถประสบความสำเร็จได้เท่าๆกัน ซึ่งเพลงอย่าง “Fuck Tha Police” ของพวกเขา นอกจากที่จะได้รับความนิยมแล้วยังนำไปสู่การได้รับจดหมายข่มขู่จาก F.B.I. ที่เกิดเป็นมาตรการที่จะจัดการกับกลุ่มศิลปินที่สร้างผลงานที่มีเนื้อหาที่ก่อวุ่นเหวี่ยงอย่างจริงจังมากขึ้น

ในปีค.ศ. 1990 ศิลปิน Ice Cube ได้ออกจากการเป็นสมาชิกวง N.W.A พร้อมกับลาออกของผู้จัดการวง Jerry Heller แต่เขาก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อผลการทำงานของวงแต่อย่างใด

วง N.W.A ยังสามารถสร้างชื่อเสียงจากอัลบั้ม Niggaz 4 life ที่สามารถติดอันดับหนึ่งในปีปชาร์ต และยังถูกกระแสเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากนักการเมือง ที่ห้ามปรามไม่เห็นด้วย จากกลุ่มอนุรักษ์นิยมที่ยอมรับไม่ได้กับผลงานอัลบั้มที่นำเสนอถึงเรื่องราวการก่ออาชญากรรม, การข่มขืน, เนื้อร้องที่มีเนื้อหารุนแรง ที่เป็นค่านิยมเหยียดหยามสตรีเพศแต่กลับกลายเป็นความนิยมมากขึ้นในกลุ่มผู้ชายและคนผิวขาวในเมือง ในขณะที่เดียวกัน Dr.Dre และ Jerry Heller ที่ไม่ประสบความสำเร็จกับค่ายเพลงของ Eazy-E ได้ไปตั้งสังกัดใหม่ที่มีชื่อ "Deathrow Records" โดยผลงานอัลบั้มเดี่ยวของ Dr.Dre ในชุด "The Chronic" ออกมาก็ส่งผลให้ในเวลาต่อมา Dr.Dre ได้รับการยกย่องให้เป็นฮิปฮอปโปรดิวเซอร์ที่ประสบความสำเร็จตลอดกาล และเป็นผู้ที่สร้างเอกลักษณ์ของดนตรีแนวแก๊งستاและฮิปฮอปในยุคทศวรรษ 90

ภาพที่ 8 ศิลปินวง N.W.A

ขณะที่ N.W.A เป็นสาเหตุให้วงการเพลง ชาร์ตเพลง และสื่อกระแสหลักในอเมริกาหันหลังให้กันแล้ว ศิลปิน Ice cube ได้ก่อตั้งวง Da Lench Mob ที่ทำงานร่วมกับทีมงานของ Public Enemy ในอัลบั้มเดี่ยว AmeriKKKa's most Wanted ที่ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว และมียอดขายสูง ซึ่งในเนื้อหาของเพลงนั้นก็ถูกวิจารณ์อย่างรุนแรงจากกลุ่มอนุรักษ์นิยมถึงเนื้อหาที่เน้นแต่เรื่องเพศ หากแต่ฝีมือในด้านการทำเพลง และการร้องแร็ปของเขาก็เป็นที่ยกย่อง และถือเป็นต้นตำรับที่มีอิทธิพลสำหรับแนวเพลงในลักษณะนี้ ซึ่งในที่สุดภายหลังจากอัลบั้ม "Death Certificate" ในปีค.ศ. 1991 และ "Predator" ในปีค.ศ. 1992 แล้ว ศิลปิน Ice Cube ได้หันมาเข้าร่วมวงการแสดง โดยเขาได้กลายเป็นศิลปินฮิปฮอปที่โดดเด่นของยุคทศวรรษ 90 ในฐานะแก๊งستاไอคอน จากการที่เขาแสดงเรื่อง "Boyz N' The Hood"

ศิลปินสำคัญอีกคนในสาขาแก๊งستاแร็ป คือ Tracy Marrow หรือฉายาของเขา "Ice T" ซึ่งในช่วงแรกเขาได้ทำงานที่รับบทเป็นนักแสดงตัวประกอบ ด้วยสาเหตุจากการที่เขาได้ทำสัญญากับค่ายเพลงเล็กๆ เอาไว้ที่ผูกมัดทำให้เขาไม่มีทางเลือกและต้องมีหน้าที่ในหลายบทบาทในภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมฮิปฮอป ที่มีทั้งแร็ป ทั้งเต้น

แต่ในที่สุดแล้ว Ice T ได้เซ็นสัญญากับค่ายเพลงในปี ค.ศ. 1987 มีผลงานอัลบั้มคือ "Rhyme Pays" และ "Power" ซึ่งทั้งสองอัลบั้มมียอดขายได้ในระดับแผ่นเสียงทองคำ ในปี ค.ศ. 1991 ได้แสดงในภาพยนตร์เรื่อง "New Jack City" ซึ่งในปีเดียวกันนั้นเขาก็ตั้งวงดนตรีที่มีบทบาทสำคัญในประวัติของฮิปฮอป ที่ใช้ชื่อ "Body Count"

อัลบั้ม "Cop Killer" ของ วง "Body Count" ในปี ค.ศ. 1988 ได้สร้างความอลหม่านอย่างมากในเมืองลอสแอนเจลิส ที่ส่งผลให้สมาชิกสภา 60 คนได้ส่งจดหมายประท้วงกับเพลง "Vile and Despicable" และความวุ่นวายดังกล่าวได้ทำให้ต้นสังกัดโทมัส วอร์เนอร์ยกเลิกสัญญาและปฏิเสธผลงานชุดใหม่ที่กำลังออกอย่าง "Home Invasion" ทำให้ในเวลาต่อมา Ice T กลายเป็นกระบอกเสียงที่มักออกมาเรียกร้องในเรื่องของกระบวนการเซ็นเซอร์ในสื่อ แต่ภายหลังจากนั้นเขาหยุดสร้างผลงานที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายอีกต่อไป แต่ผู้คนต่างก็จดจำภาพลักษณ์ในช่วงแรกๆ และยกให้เขาเป็นแก๊งค์ستا ไอคอน คนสำคัญที่สุด

วง Cypress Hill ถือเป็นวงที่สำคัญสำหรับแนวเพลงแก๊งستاแร็ปที่มีแนวดนตรีแบบฟังก์ก็ผนวกกับเสียงจังหวะหนักๆ โดยเนื้อหาสะท้อนชีวิตของแก๊งสเตอร์อย่างแท้จริง อัลบั้มแจ้งเกิดในปี ค.ศ. 1991 ของพวกเขา มียอดขายในระดับ ดับเบิลพลาตินั่ม และ เพลง "Insane in the Brain" จากอัลบั้มชุดถัดมา Black Sunday ได้ทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จอย่างสูง และมีวิดีโอที่ออกฉายในสถานี MTV ช่วยทำให้ศิลปินกลุ่มนี้ประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่องและอัลบั้ม Stoned Raiders ในปี 2002 ได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความเป็นศิลปินแนวเพลงแก๊งستاแร็ปที่ยั่งยืนอยู่

4. ช่วงแนวดนตรีฮิปฮอปผสมผสานกับแนวดนตรีอื่นๆ

คำว่า "New Jack Swing" เป็นคำที่นักเขียน Barry Michael Cooper จาก Village Voice ใช้เรียกแนวเพลงใหม่ในแนวดนตรีฮิปฮอปในช่วงปลายทศวรรษ 80 ที่ผสมผสานดนตรีแร็ปเข้ากับการร้องสไตล์ R&B แบบดั้งเดิม โดยจะร้องแร็ปน้อยลง มีเฉพาะบางท่อน ส่วนใหญ่จะเน้นการร้องประสานเสียง ในสไตล์ R&B โดยแนวเพลง New Jack Swing ได้ส่ง อิทธิพลต่องานเพลงป๊อปเป็นอย่างมากในเวลาต่อมา ทั้งด้านรสนิยมดนตรี และสไตล์การแต่งกาย

Teddy Riley ได้รับการยกย่องให้เป็นโปรดิวเซอร์คนสำคัญที่ส่งอิทธิพลต่อแนวเพลงฮิปฮอปในเวลานี้ ซึ่งผลงานอัลบั้ม "Make it last forever" ของ Kieth Sweat ในปี ค.ศ. 1987 และผลงาน Guys ของตัวเองในปีเดียวกัน และผลงานสำคัญที่สุดที่สร้างชื่อให้ทุกคนรู้จักดนตรีฮิปฮอปในกลิ่นแบบ R&B คือผลงานของ Bobby Brown ในชุด "My Prerogative" ที่มียอดขายกว่า 4 ล้านชุด

สไตล์ดนตรีในแบบของ Bobby Brown ได้ส่งอิทธิพลที่นำมาสู่การเกิดค่ายเพลง Uptown Records ที่บริหารโดย Andre Harrell กับผู้ช่วยของเขา Puff Daddy ซึ่งผลงานของค่ายเพลงนี้ดูเป็นผลงานที่สวนทางกับกระแสความนิยมแนวเพลงแก๊งستاแร็ปตั้งแต่ปลายยุคทศวรรษ 80 และต้นยุคทศวรรษ 90 แต่พวกเขาก็ได้พิสูจน์ให้เห็นจากความสำเร็จจากยอดขายในระดับแพลตินัม ในปี ค.ศ. 1986 และ ค.ศ. 1995

ในเวลาต่อมาในช่วงต้นทศวรรษ 90 ผลงานการควบคุมการผลิตโดย Puff Daddy ได้ส่งอิทธิพลสำคัญต่อแนวดนตรีฮิปฮอป จากความสำเร็จของศิลปิน Jodeci และ Mary J. Blige แต่ในปี ค.ศ. 1994 ความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่าง Andre Harrell กับ Puff Daddy ได้สิ้นสุดลง ทำให้ Puff Daddy ได้ไปสร้างค่ายเพลงของตนเองที่ใช้ชื่อ "Bad Boy Entertainment" ในสังกัด "Arista Records" และประสบความสำเร็จจากยอดขายระดับแพล็ตตินัมจากการสร้างศิลปิน Notorious B.I.G. ในปี ค.ศ. 1994 กับอัลบั้ม "Ready To Die"

ในปี ค.ศ. 1997 Puff Daddy ก็ประสบความสำเร็จในฐานะศิลปิน จากเพลงฮิต "I'll Be Missing You" และ "Mo Money Mo Problems" และในปีเดียวกันผลงานอัลบั้ม "No Way Out" เป็นอัลบั้มแจ้งเกิดอันดับสองที่ขายหมดเร็วที่สุดประจำทศวรรษ ที่ทำให้ค่ายเพลง Bad Boy

Entertainment กลายเป็นค่ายเพลงแรกต่อจากค่ายเพลง Motown ที่มีเพลงฮิตติดอันดับ 1 ในปีเดียวกันถึง 4 เพลง

ภาพที่ 9 ศิลปิน Puff Daddy

ความสำเร็จของ Puff Daddy ได้ถูกวิจารณ์ว่ามาจากการหยิบเพลงที่คุ้นหูและเคยดังก่อนกลับมาทำใหม่อย่าง การใช้ ท่อนเพลงจาก The Massage ของ Grandmaster Flash ในเพลง Can't Nobody Hold Me Down, เพลงของ The Police ใน I'll Be Missing You และ เพลง Let's Dance ของ David Bowie ในเพลง Been Around The World

5. ช่วงสงครามดนตรีฮิปฮอปจากฝั่งตะวันออกกับฝั่งตะวันตก

การแข่งขันกันระหว่างวงการเพลงแร็ปจากฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตกในสังคมนอเมริกัน เริ่มขึ้นจากความล้มเหลวด้านดนตรีที่เลื่องชื่อก่อนแล้วจากทางฝั่งนิวยอร์ก ผสมกับธรรมชาติแห่งความเป็นจริงที่ว่า วัฒนธรรมฮิปฮอป คือ การแข่งขันระหว่างดีเจคู่ปรับ ,Breakers , MCs, และ Taggers* , ที่แข่งขันกันทั้งเพื่อชื่อเสียงและพื้นที่ครอบครอง ซึ่งโดยส่วนมากแล้วในนิวยอร์กมักจะมีวัฒนธรรมที่แสดงถึง "ความเป็นต้นตำหรับ" ของวัฒนธรรมฮิปฮอปอยู่เสมอ เพราะว่าเป็นวัฒนธรรมฮิปฮอปเองนั้นมีพัฒนาการมาจากรูปแบบความเป็นอยู่ภายในใจกลางกรุงนิวยอร์กนั่นเอง ซึ่งก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ลักษณะฮิปฮอปจากนิวยอร์กมักจะขมแนวเพลงฮิปฮอปจากที่อื่นๆ ที่ถูกมองว่าเป็นเพียงการคัดลอกมาจากต้นแบบที่ต่ำกว่ามาตรฐาน โดยในช่วงแรกวัฒนธรรมฮิปฮอปจาก

* Taggers หมายถึง กลุ่มศิลปินกราฟฟิตี้ ที่มักแข่งขันและประชันกันในเรื่องฝีมือด้านศิลปะผาผนัง

นินยอร์คที่เป็นต้นตำรับได้ให้การยอมรับในพัฒนาการของดนตรีฮิปฮอปจากแถบฟิลาเดลเฟีย และเปรียบให้เป็นพันธมิตรภายในฝั่งตะวันออก ส่วนวัฒนธรรมฮิปฮอปที่มาจากต่างถิ่นก็ล้วนถูกจัดให้เป็นวัฒนธรรมที่ได้รับการเลียนแบบตามกันมา ทั้งนี้นิตยสาร Rolling Stone ได้คาดการณ์ไว้ว่าการประทุของสงครามเพลงแร็ประหว่างฝั่งตะวันออกและตะวันตกมีหัวข้อหลักๆอยู่ที่ว่า ฝั่งใดแน่ที่เป็นเจ้าของแนวเพลง Gangsta rap และใครที่จะเป็นผู้สรรค์สร้างวัฒนธรรมย่อยฮาร์ดคอร์นี้ได้ล้ำเลิศกว่ากัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อศิลปินแนวหน้าของแนวดนตรีนี้ต่างก็หลงใหลในความรุนแรงของการเติบโตมาในย่านเมืองใหญ่ และการเป็นแร็ปเปอร์ที่เติบโตมาจากข้างถนน เมื่อได้กลายมาเป็นซูเปอร์สตาร์ภายในเวลาชั่วข้ามคืนแล้วนั้น พวกเขาจึงคงความเป็นอริกันตั้งแต่ข้างถนนไปจนถึงเพลงจากศิลปินที่ติดอันดับในชาร์ตเพลงของประเทศ

ศิลปินเพลงแร็ปฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออกเริ่มที่จะไม่ชอบหน้ากันมากขึ้นเมื่อการแข่งขันที่มุ่งเน้นไปที่ดนตรีเป็นหลัก และความขัดแย้งของพวกเขาได้ก้าวไปถึงสูงสุดระหว่างศิลปิน Tupac และ Biggie Smalls (Notorious B.I.G.) ที่มีการปะทะกันผ่านสื่อกันอย่างรุนแรง เมื่อเป็นที่ทราบกันทั่วไปของสื่อมวลชนว่าศิลปิน Tupac ได้กล่าวหา Biggie Small ว่าเคยก่ออาชญากรรมต่างๆ ทั้งยิงและปล้น นอกจากนั้น Tupac ยังกล่าวห้หน้า Biggie ในเพลง "Hit em up" ด้วยการบอกเล่าไปในเพลงว่า Tupac เคยมีอะไรกับ Faith Evans ภรรยาของ Biggie ด้วย ทั้งนี้เองศิลปินทั้งคู่ Tupac และ Biggie Small ในเวลาต่อมาได้เสียชีวิตทั้งคู่จากการลอบยิง ที่ทำให้ศิลปินทั้งคู่ได้ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงและอาชญากรรมจากเพลงแร็ปที่สามารถทำเงินให้พวกเขาและผลงานเพลงของพวกเขาทั้งสองต่างก็สามารถทำเงินให้กับอุตสาหกรรมเพลงได้หลายล้านดอลลาร์จากเนื้อหาเพลงแร็ปที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงดังกล่าว

ภาพที่ 10 ศิลปิน Tupac

ความรุนแรงและอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับศิลปินทั้งสองนี้ยังมีหลายเหตุการณ์ที่ตกเป็นข่าวดัง โดยในปี ค.ศ. 1992 Tupac ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการตายของเด็กหญิงอายุ 6 ขวบซึ่งถูกลูกหลงจากการยิงสู้กันของ Tupac กับคู่อริ จากนั้นในปี ค.ศ. 1993 Tupac โดนจำคุกในข้อหาดูหมิ่นผู้กำกับภาพยนตร์ Allen Hughes เป็นเวลา 15 วัน และในปีนั้นเองเขาก็โดนข้อกล่าวหาว่ายังตำรวจสองนายที่กำลังอยู่ในช่วงเวลาพักในแอตแลนต้า แต่ท้ายสุดแล้วข้อกล่าวหานั้นก็ได้รับการยกฟ้องไป หลังจากนั้น Tupac ก็โดนกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำทางเพศ ซึ่งเขาได้ไปล่องเกินแฟนหญิงคนหนึ่ง แต่ว่าในวันก่อนที่เขาจะถูกตัดสินคดีนั้น เขาก็ถูกลอบยิงในลิบบบี่ของห้องอัดเสียงแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก และในระหว่างที่โดนจำคุกนั่นเอง Tupac ได้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นการกล่าวหาว่า Notorious B.I.G., Puffy Combs, Andre Harrell และเพื่อนสนิท Randy "Stretch" Walker มีส่วนร่วมกับการถูกยิงของเขาที่นิวยอร์กในปี ค.ศ. 1993

ในปีค.ศ. 1996 Tupac ได้เข้าขมในการชกระหว่าง Mike Tyson – Bruce Seldon ในลาสเวกัส หลังการชกเขาพัวพันกับการทะเลาะวิวาทกับเด็กหนุ่มผิวดำ (ที่กลายเป็นผู้ต้องหาในการยิงคน) เมื่อพบในเวลาต่อมาว่า Tupac ถูกยิงด้วยกระสุน 4 นัด และ เสียชีวิต 6 วันต่อมา การตายของ Tupac ได้ถูกยกเป็นประเด็นถึงสาเหตุการตาย ว่าอาจมาจากเหตุทะเลาะวิวาทกับเด็กหนุ่มในคืนดังกล่าว บางคนก็ว่าน่าจะมาจากสาเหตุความบาดหมางระหว่างแนวเพลงแร็ปฝั่งตะวันตกกับตะวันตก บางคนสันนิษฐานว่ามาจากฝีมือของแร็ปเปอร์คู่อริ Notorious B.I.G. ที่ตอบโต้ Tupac จากเพลง Hit 'Em Up แต่อย่างไรก็ตามการฆาตกรรม ศิลปิน Tupac ได้กลายเป็นคดีที่ทั้งปริศนาเอาไว้

ในกรณีของศิลปิน Notorious B.I.G. เขาเข้าออกคุกในฐานะพ่อค้ายาเสพติด ตั้งแต่อายุ 17 ปีในรัฐคัลลิน นิวยอร์ก แต่เมื่อเขาได้เขาสู่วงการดนตรีฮิปฮอปในฐานะศิลปิน เขาประสบความสำเร็จจากการเป็นศิลปินที่แร็ปถึงเนื้อหาที่สะท้อนมาจากความเป็นจริง ความรุนแรง ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น และลึกซึ้ง ทำให้เขาได้กลายเป็นศิลปินที่ได้รับการยกย่องคนหนึ่ง

แม้ว่าในปีค.ศ. 1995 Notorious B.I.G. จะประสบความสำเร็จจากการได้รับรางวัล Rapper Of The Year จาก Billboard หากแต่เขาก็ยังคงใช้ชีวิตที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ และโดนข้อกล่าวหาต่างๆ ทั้งเรื่องยาเสพติด การใช้อาวุธ ฯลฯ จนกระทั่งในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1997 หลังการตายของ Tupac ได้หกเดือน เขาก็ถูกลอบยิงระหว่างการโปรโมตอัลบั้มที่สอง Life After Death.. 'Til Death Do Us Part ในลอสแอนเจลิส ซึ่งการตายของ Notorious B.I.G. ได้ถูกมองว่ามาจากสาเหตุกรณีความขัดแย้งในวงการดนตรีแร็ป ที่ทำให้ Louis Farakhan

ผู้นำของชาวผิวดำต้องเรียกประชุมระหว่างศิลปินแร็ปจากทั้งสองฝั่ง อย่าง Snoop Doggy dog , Chuck D, Doug E .Fresh ฯลฯ มารวมตัวและปรึกษาหารือกันที่เมือง Chicago เพื่อยุติกรณีความขัดแย้งที่มีอยู่และสนับสนุนการสร้างสันติ ที่จัดให้มีการจัดทัวร์คอนเสิร์ตและอัลบั้มเพื่อการนี้

ภาพที่ 11 ศิลปิน Notorious B.I.G.

ผู้นำชุมชนผิวดำได้ออกมาเรียกร้องให้ดนตรีแร็ปหันไปสูทิศทางที่สร้างสรรค์ และให้พยายามลบภาพความรุนแรงออกไปและจบลงที่การตายของ Notorious B.I.G. กับ Tupac ให้เป็นกรณีตัวอย่าง

6. ช่วงดนตรีฮิปฮอปโดยศิลปินแร็ปผิวขาว

ในช่วงกลางทศวรรษ 80 เริ่มเกิดแนวดนตรีใหม่จากการผสมผสานแนวดนตรีร็อกเข้ากับรูปแบบของดนตรีฮิปฮอป ทำให้มีวงดนตรีแบบใหม่อย่าง Rage Against The Machine และ Korn เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามแนวดนตรีแก๊งستاแร็ปจัดเป็นแนวดนตรีที่ส่งอิทธิพลต่อวงการดนตรีร็อกมากที่สุด ที่ทำให้เกิดกระแสดนตรีแบบต่อต้านจากกลุ่มวัยรุ่นผิวขาวในช่วงกลางทศวรรษ 90

โดยแนวดนตรีแก๊งستاแร็ปได้ขึ้นเป็นแนวดนตรีที่แซงหน้าแนวดนตรีเฮฟวีเมทัลในเรื่องของเนื้อหาที่มีความรุนแรง ซึ่งประมาณการได้ว่ายอดขายกว่า 75 % ของอัลบั้มเพลงแนวดนตรีแก๊งستاแร็ปนั้นมาจากกลุ่มวัยรุ่นผิวขาวในเมืองเป็นส่วนใหญ่ แต่ในส่วนนักดนตรีผิวขาวจะรับอิทธิพลมาจากแนวดนตรีฮิปฮอป ทำให้ถูกมองว่าการเกิดขึ้นของศิลปินแร็ปผิวขาวนั้นเป็นการขโมยวัฒนธรรม หรือ เลียนแบบ หรือบางครั้งอาจมองว่าเป็นความคิดริเริ่มที่สร้างสรรค์ โดยศิลปินแร็ปผิวขาวที่มีชื่อที่สุดได้แก่ Beastie Boys

ในตอนแรกวง Beastie Boys นั้นเป็นวงดนตรีในแนวฟังก์ แต่ในช่วงปีค.ศ.1983 ผลงานเพลง Cookie Puss ที่มีลักษณะเป็นดนตรีแบบฮิปฮอปเริ่มแพร่หลายมากขึ้นในวงการเพลงฮิปฮอปใต้ดินในนิวยอร์ก ในปีค.ศ.1985 วง Beastie Boys ได้เซ็นสัญญากับค่ายเพลง Def Jam และมีอัลบั้มที่ประสบความสำเร็จที่สุดคือ อัลบั้ม License to Ill ที่ออกมาในปี ค.ศ. 1986

ในขณะที่วง Beastie Boys เป็นวงแร็ปผิวขาวที่ประสบความสำเร็จ ในเวลาต่อมาก็มีแร็ปเปอร์ผิวขาวที่ชื่อ Vanilla Ice ประสบความสำเร็จในยอดขายในปีค.ศ.1990 กับเพลง "Ice Ice Baby" และประสบความสำเร็จกับอัลบั้ม "To the Extreme"

แต่ในเวลาต่อมาสื่อได้ชุดคีย์ประวัติชีวิตในแบบแก๊งส์ข้างถนนของ ศิลปิน Vanilla Ice ว่าเป็นเรื่องราวที่ถูกสร้างขึ้น ทำให้ภาพลักษณ์ของเขาถูกมองว่าเป็นศิลปินจอมปลอม สร้างภาพ ทำให้ไม่มีศิลปินแร็ปผิวขาวประสบความสำเร็จอีกเลยจนกระทั่ง การมาของ Marshall Mathers

"Marshall Mathers" หรือ "Eminem" ได้เป็นศิลปินแร็ปผิวขาวที่มีอิทธิพลต่อวงการดนตรีฮิปฮอปอย่างสูง โดย ในปีค.ศ. 1998 Dr.Dre ได้พบ Eminem ในการแร็ปฟรีสไตล์ออกในรายการวิทยุในลอสแอนเจลิส ทำให้เขาได้รับข้อเสนอในการเป็นศิลปินจาก Dr. Dre และผลงาน The Slim Shady ในปีค.ศ. 1999 ก็ติดอันดับสองของ Billboard ในเวลาไม่กี่สัปดาห์ ที่ทำให้เขาเริ่มกลายเป็นศิลปินแร็ปผิวขาวที่มีชื่อเสียงในระดับโลก

ภาพที่ 12 ศิลปินแร็ป Eminem

ผลงานของ Eminem ได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ในวงการเพลงแร็ปและอัลบั้ม The Eminem Show ในปี ค.ศ. 2002 ก็มียอดขายสูงมากทั่วโลก และการที่เขามีผลงานภาพยนตร์เรื่อง 8 Mile ก็ทำให้เขามีชื่อเสียงมากขึ้น